บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

มนุษย์อยู่รวมกันเป็นกลุ่มเป็นพวก เป็นครอบครัว เป็นชุมชน เป็นประเทศ การอยู่รวมกันทำให้มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันตลอดเวลา ความสัมพันธ์จึงแปรเปลี่ยนได้ตามเวลา และสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปรไป เมื่อใดที่ความสัมพันธ์ เสื่อมทรามลงเกิดความไม่พอใจระหว่างกัน หรือเกิดความเข้าใจผิด หรือเกิดการขัดแย้งกัน ไม่ว่าจะเป็นความคิด ความรู้สึก การกระทำหรือผลประโยชน์ มนุษย์ส่วนหนึ่งก็จะแสดงความก้าวร้าวให้ประจักษ์อยู่เสมอ ความรุนแรงของความก้าวร้าวมีตั้งแต่การใช้วาจาทำร้ายจิตใจความรู้สึกของผู้อื่น การกระทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ หรือรุนแรงจนถึงแก่ชีวิต ขอบเขตของการแสดงความก้าวร้าว มีตั้งแต่ระหว่างบุคคลต่อบุคคล ฝ่ายต่อฝ่าย ไปจนถึงประเทศต่อประเทศที่ใช้อาวุธร้ายแรงต่าง ๆ ทำสงครามเข่นฆ่ากัน หรือถึงระดับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

แม้จะยังมีความเห็นต่างกันอยู่ว่า ความก้าวร้าวเป็นสัญชาติญาณหนึ่งของมนุษย์ หรือเกิดจากการเรียนรู้ แต่สิ่งที่ทุกคนเห็นตรงกันคือ ความร้ายแรงของความก้าวร้าว ที่มีอนุภาพทำลายล้างที่สูงมาก สามารถทำลายสภาพภูมิศาสตร์ ทำลายสิ่งปลูกสร้าง ทำลายศิลปวัฒนธรรม และชีวิตมนุษย์ด้วยกันจำนวนมากมายมหาศาล มนุษย์จึงพยายามที่จะช่วยเหลือทั้งตนเองและผู้อื่น ด้วยการเสาะแสวงหาวิธีการต่าง ๆ ที่จะสามารถควบคุมความก้าวร้าวให้อยู่ในขอบเขตที่ไม่เป็นอันตรายต่อสังคมมนุษย์ด้วยกัน ประวัติศาสตร์เคยปรากฏว่า มนุษย์สามารถใช้วิธีการที่ไม่รุนแรง หรือก้าวร้าวในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งมาแล้ว ดังเป็นเป็นเกียรติประวัติของมนุษย์ชาติคือ การใช้หลักอหิงสาของมหาตมะคานธี ในการปลดปล่อยประเทศอินเดียจากการปกครองของประเทศอังกฤษ ซึ่งมีแสนยานุภาพด้านอาวุธ และกำลังรบที่สูงกว่า แต่เป็นที่น่าเสียใจว่าการใช้ความไม่รุนแรงในการแก้ไขความขัดแย้งเกิดขึ้นจำนวนน้อยกว่าการใช้ความรุนแรง ถึงกระนั้นก็ตามเป็นที่ประจักษ์ว่าความก้าวร้าวไม่ได้เป็นหนทางเดียวในการแก้ไขปัญหา และมนุษย์สามารถควบคุมความไม่พอใจความโกรธให้ออกมาเป็นพฤติกรรมที่ไม่ก้าวร้าวหรือรุนแรงได้ ดังนั้นเราจึงควรพยายามแสวงหาวิธีการที่ช่วยลด หรือควบคุมความก้าวร้าวให้อยู่ในระดับที่ไม่เป็นอันตราย

ความก้าวร้าวเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากแรงขับภายใน เช่นแรงจูงใจ ความตั้งใจ และเจตนาที่จะทำร้ายหรือทำลายให้ผู้อื่นหรือตนเองได้รับความเสียหาย หรือความเจ็บปวดทางกายหรือทางจิตใจ โดยกระทำด้วยวาจาหรือด้วยการกระทำ เพื่อสนองตอบอารมณ์โกรธ ซึ่งอาจเกิดจากความ

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

รู้สึกสูญเสียความภาคภูมิใจ ผิดหวังหรือจากความรู้สึกที่ไม่เป็นมิตร นอกจากความรู้สึกเหล่านี้แล้ว บุคคลยังอาจจะใช้วิธีการแสดงความโกรธโดยไม่รู้ตัว ในการตำหนิผู้อื่นเพื่อปกปิดข้อบกพร่องของตนเอง หรือกดขี่ผู้อื่นเพื่อยกย่องตนเอง หรือเพื่อปกปิดความรู้สึกอื่นเช่น ความกลัว ความอับอาย เป็นต้น ความก้าวร้าวเกิดขึ้นได้จากหลายปัจจัย ยกตัวอย่างเช่นความคับข้องใจ หรืออาจจะเกิดจากสิ่งเร้าที่ไม่พึงประสงค์ ที่กระตุ้นปฏิกริยาทางร่างกาย ความคิด และความจำเกี่ยวกับเหตุการณ์ หรือประสบการณ์ความก้าวร้าวที่เคยประสบ ปฏิกริยาภายในนี้จะก่อให้เกิดการโต้ตอบทางอารมณ์ หรือความโกรธ ซึ่งเป็นความพร้อมที่จะทำให้บุคคลแสดงความก้าวร้าวออกมา การทำงานของขบวนการนี้เป็นการทำงานในระดับจิตใต้สำนึก โดยไม่ผ่านกระบวนการไตร่ตรอง แต่จะตอบโต้สิ่งเร้าที่มากุกคามโดยอัตโนมัติ ความก้าวร้าวที่มีความรุนแรงถึงระดับสูง และแสดงออกในทิศทางที่ไม่ถูกต้องย่อมก่อให้เกิดอันตรายต่อสังคมและคนรอบข้าง เพราะความก้าวร้าวนำไปสู่การฆ่า การทำลายล้างชีวิตไม่ว่าจะทำไปเพื่อเป้าหมายใด ๆ ก็ตาม และยังอาจพัฒนาไปสู่การกระทำผิดที่มีลักษณะความรุนแรงที่เพิ่มขึ้น (Berkowitz, 1983) ความก้าวร้าวยังสามารถเกิดจากประสบการณ์การเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคมทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น การสังเกต การจดจำพฤติกรรมที่ตัวแบบแสดง หรือการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง เช่น การแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวแล้วได้รับรางวัลหรือการลงโทษ การได้รับแรงเสริมจะทำให้ความก้าวร้าวคงอยู่ เพราะแรงเสริมที่ได้จากการสังเกตจะทำหน้าที่ให้ข้อมูล และเป็นแรงจูงใจให้บุคคลแสดงความก้าวร้าวออกมา (Bandura, 1973)

เยาวชนนับเป็นทรัพยากรที่ใหญ่ประมาณครึ่งหนึ่งของประชากรไทยทั้งหมด ซึ่งนับเป็นทรัพยากรสำคัญของประเทศที่จะมีบทบาท และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไปในอนาคต เยาวชนเหล่านี้จะต้องเข้ามารับหน้าที่ในสังคมแทนผู้ใหญ่รุ่นปัจจุบัน เพราะฉะนั้นเยาวชนจึงควรเป็นผู้ที่ดีพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจแต่เยาวชนส่วนหนึ่งแสดงพฤติกรรมที่น่าเป็นห่วงต่ออนาคตของชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพฤติกรรมก้าวร้าว ดังที่ปรากฏเป็นข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ว่า วัยรุ่นมีการตั้งกลุ่มเป็นแก๊ง มีฉายาต่าง ๆ แล้วยกพวกตีกัน ทำร้ายประชาชนที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง หรือแม้แต่การรวมตัวกันกระทำความผิดด้วยการชิงทรัพย์หรือข่มขืนเด็กผู้หญิง สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นสัญญาณอันตราย ขณะเดียวกันก็เป็นสัญญาณขอความช่วยเหลือจากเยาวชนเหล่านี้ เพราะพวกเขาอาจไม่รู้และไม่ได้รับการอบรมหรือฝึกให้สามารถควบคุมความก้าวร้าวรุนแรงที่เกิดขึ้นในตนเองได้ เยาวชนเหล่านี้ต้องการความช่วยเหลือจากคนที่เต็มใจที่จะช่วย และรู้วิธีที่จะช่วย ไม่มีใครอยากมีชีวิตที่ถูกควบคุมจำขัง หรือต้องมีชีวิตที่ระทมทุกข์จากความผิดพลาด ที่ไม่ได้ตระหนักหรือสังวรว่า ผลที่จะเกิดตามมาจากการกระทำนั้นสาหัสได้ถึงเพียงนี้ จึงเป็นความรับผิดชอบของผู้ใหญ่ทุกคนและสถาบันที่เกี่ยวข้องทุกแห่งที่ควรจะช่วยเหลือแนะนำช่วยฝึกให้เยาวชนรอดพ้นห่วงวิกฤตของวัยไปให้ได้เยาวชนปัจจุบันบางส่วนยังขาดจิตสำนึกของ

การต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่ออนาคตของประเทศชาติ ได้แต่สนุกสนานคลายเครียดไปวัน ๆ (กรดประชุมสุข, 2543) ไม่มีเป้าหมายในชีวิตที่ชัดเจน ทั้งเป้าหมายของการอยู่เพื่อประเทศชาติ และเป้าหมายการอยู่เพื่อตัวเอง เป้าหมายการดำเนินชีวิตของเยาวชนในยุคปัจจุบัน ถูกกำหนดให้ไหลไปตามระบบการดำเนินนโยบายการพัฒนาประเทศ พ่อแม่จำนวนมากไม่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดเป้าหมายการดำเนินชีวิตของลูก ได้แต่ตอบสนองด้านอาหารการกินและสิ่งบันเทิงเพื่อให้ลูกมีความสุข ส่งผลให้เยาวชนไหลไปตามกระแสค่านิยมของสังคม ระบบการศึกษา และไหลไปตามความต้องการของตลาดแรงงาน โดยไม่มีเป้าหมายส่วนตัวที่เฉพาะเจาะจง ว่าจะใช้ศักยภาพสูงสุดของตนเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและสังคมอย่างไร (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2544, หน้า 15) เมื่อเยาวชนขาดเป้าหมายในการดำเนินชีวิต เขาก็จะเลือกทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อตอบสนองความพึงพอใจของตนเป็นหลัก เช่นเดียวกับที่ฟรอยด์ได้กล่าวถึงธรรมชาติของมนุษย์ว่า มนุษย์พยายามตักตวงความสุขความพอใจทางสัญชาตญาณให้มากที่สุด (ยศ สันตสมบัติ, 2538, หน้า 38) เมื่อเป็นเช่นนั้นเยาวชนก็มีแนวโน้มหลงไปกับกระแสทางสังคม เพื่อน และเลียนแบบสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เช่น การเที่ยวเตร่ ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย หมกหมุ่นกับความรัก ให้ความสำคัญกับวัตถุ เป็นต้น เยาวชนเหล่านี้มักขาดความเป็นตัวของตัวเอง และไม่สามารถปรับตัวได้เมื่อสภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป เยาวชนรุ่นใหม่จะเติบโตเร็วทางร่างกาย แต่ขาดการพัฒนาด้านจิตใจ จึงแสดงออกในลักษณะเป็นคนขี้เหงาอยู่กับตัวเองไม่ได้ ร้อนรุ่ม ชอบใช้โทรศัพท์มือถือคุยนาน ๆ ด้วยเรื่องซ้ำ ๆ กับเพื่อนซึ่งก็เหงาเหมือนกัน ต้องออกนอกบ้าน ไม่มีความเชื่อมั่นตัวเอง มีความอ่อนแอทางจิตใจ รอคอยความสุขไม่เป็น เพราะมองไม่เห็นความหวังของชีวิต ขาดความเชื่อมั่นและศรัทธาต่อชีวิต ต้องการความรวดเร็ว ขาดความยับยั้งชั่งใจ ตัดสินใจง่ายบนพื้นฐานของความสุขด้วยการเสพวัตถุสิ่งของราคาแพง เสพยาเสพติด มีค่านิยมเพศเสรี เพื่อแสวงหาความตื่นเต้นของชีวิต เมินศาสนา ขี้เกียจ ชอบสบาย ไร้สาระ อยากให้ใคร ๆ มาสนใจ เมื่อไม่สมปรารถนา ก็จะเกิดความรู้สึกก้าวร้าวพร้อมจะต่อต้านสังคม (วิทยา นาควัชระ, 2544) เมื่อมีสภาพจิตใจเช่นนี้ จึงไม่หนักแน่นมั่นคง ถูกชักจูงได้ง่าย หรือไม่อาจควบคุมอารมณ์ของตนเอง ให้ประพฤติปฏิบัติในกรอบของศีลธรรมและความถูกต้องตามกฎหมาย เยาวชนเหล่าจึงกระทำผิดกฎหมายและศีลธรรมได้ง่าย ด้วยพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนเช่นนี้ ย่อมนำไปสู่วิถีชีวิตที่ตกต่ำ และในที่สุดอาจหนีไม่พ้นการเป็นอาชญากร

สาเหตุของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้นซับซ้อน มีทั้งเนื่องจากสาเหตุใดสาเหตุหนึ่งโดยเฉพาะ หรือหลายสาเหตุประกอบกัน การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนนั้น มีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากสถาบันต่าง ๆ ของสังคมที่ไม่สามารถทำหน้าที่ของตนเองอย่างสมบูรณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถาบันครอบครัว และสถาบันการศึกษา ที่ไม่สามารถเลี้ยงดู อบรมสั่งสอนให้สมาชิกของตนมีความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา และมีทักษะที่จะดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมปัจจุบัน

อย่างได้อย่างเหมาะสม สุชา จันทน์เอม (2541) ยังกล่าวอีกว่า เยาวชนที่กระทำผิดมักมาจากครอบครัวที่แตกร้าว หรือพ่อแม่อารมณ์ไม่ดี พ่อแม่ประพฤติตนไม่เหมาะสม บุคคลเหล่านี้จะให้ความรัก ความปลอดภัยแก่เด็กน้อยที่สุด และมักสนองความต้องการของเด็กอย่างไม่สม่ำเสมอ เด็กจึงมีความรู้สึกขาดพ่อแม่ มองโลกในแง่ร้ายมีความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนน้อย ชอบระราน ชอบการต่อสู้ และมีความรู้สึกกระวนกระวายใจ เพราะเด็กรู้สึกว่า ในชีวิตของเขา ๆ ไม่เคยได้รับอะไรที่เขาปรารถนาเลย ยิ่งในครอบครัวที่ใช้การแก้ปัญหาด้วยการเผชิญหน้า และใช้ความก้าวร้าวรุนแรงด้วยวาจาหรือด้วยกำลัง เช่น การด่าทอ ตบตี ก็ยิ่งเป็นการปลูกฝังให้เยาวชนใช้วิธีการแก้ปัญหาด้วยการะเลาะเบาะแว้ง การใช้กำลังต่อสู้ หรือความก้าวร้าวในรูปแบบต่าง ๆ (รัตโนทัย พลับรู้การ, 2539) เมื่อครอบครัวทำหน้าที่ได้ไม่เข้มแข้งหรือแม้แต่กลายเป็นต้นแบบของการเรียนรู้ความรุนแรง จึงมีความจำเป็นต้องมีสถาบันอื่นในสังคม มาช่วยเสริมช่วยเติมเต็ม และช่วยบำบัดแก้ไข ปัจจุบันประเทศไทยมีสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในจังหวัดใหญ่ เช่น กรุงเทพมหานคร ขอนแก่น นครราชสีมา ระยอง ชลบุรี ฯลฯ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเหล่านี้ มีหน้าที่คอยช่วยเหลือ บำบัดแก้ไขและปรับพฤติกรรมของเยาวชนที่หลงผิดให้กลับมาอยู่ในกรอบของสังคม

เมื่อเยาวชนกระทำผิดและถูกจับกุม เจ้าพนักงานผู้จับกุม จะต้องแจ้งการจับกุมไปยังผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเขต ที่เยาวชนผู้นั้นอยู่อาศัย และแจ้งบิดามารดาหรือผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เยาวชนอาศัยอยู่ด้วย หลังการสอบปากคำและพ้นกำหนด 24 ชั่วโมง เยาวชนผู้กระทำความผิดจะถูกส่งตัวไปยังสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามมาตรา 32 แห่ง พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวในปี พ.ศ. 2534 มีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมเด็กและเยาวชน ซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดไว้ในระหว่างสอบสวน หรือพิจารณาคดี หรือตามคำพิพากษา หรือคำสั่งของศาล สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเป็นหน่วยงานในสังกัดกระทรวงยุติธรรม มีทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาคกระจายอยู่ทั่วประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์มุ่งไปในการสงเคราะห์ บำบัด แก้ไขปัญหาและพฤติกรรมต่าง ๆ ของเด็กและเยาวชนที่หลงกระทำผิดกฎหมาย เพื่อให้เยาวชนเหล่านั้นกลับตนเป็นคนดี และสามารถปรับตัวเองเข้ากับสังคมได้ (ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง, 2537) นอกจากนี้เยาวชนทุกคนจะได้รับการตรวจพิเคราะห์ทางกาย เพื่อตรวจดูความสมบูรณ์ของระบบต่าง ๆ ของร่างกาย และการตรวจพิเคราะห์ทางจิตใจ เพื่อสำรวจสภาพทางอารมณ์และบุคลิกภาพผลการตรวจสภาวะทางจิตวิทยาในปี พ.ศ. 2537 ของเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จำนวน 634 คน พบว่ามีเยาวชนที่สภาวะทางจิตปกติ จำนวน 275 คน คิดเป็นอัตราร้อยละ 43.37 และเยาวชนที่มีสภาวะทางจิตไม่ปกติ เช่น มีบุคลิกภาพแปรปรวน เป็นผู้ที่ไม่มีความมั่นใจตนเองเป็นจำนวนมากคิดเป็นอัตราร้อยละ 32.64 รองลงมา

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ได้แก่ บุคลิกภาพรุนแรงแบบเงียบ ก้าวร้าวต่อต้านสังคม เก็บกดไม่สมวัย และมีแนวโน้มทางโรคจิต (อาภรณ์ สายเชื้อ, 2537, หน้า 52) เช่นเดียวกับ ทัตพงศ์ สุนทรพิพิธ (2518) ที่ระบุว่า เยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่มีพฤติกรรมไปในทางก้าวร้าว ขณะเดียวกันก็มีความรักศักดิ์ศรีของตนเอง ชอบแสวงหาความสุข ความสำราญ และขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นผู้ที่มีปัญหาทางด้านอารมณ์ เช่น มีอารมณ์รุนแรงเปลี่ยนแปลงง่ายไม่เป็นมิตรโมโหก้าวร้าว และเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคม (ทัตพงศ์ สุนทรพิพิธ, 2518) ทั้งยังขาดจริยธรรม ขาดการเรียนรู้จากความผิดที่ผ่านมา หุนหันพลันแล่นชอบทำตามความพอใจของตนเอง (อรพรรณ เลาหัตถพงษ์ภูริ, 2535) เยาวชนเหล่านี้มักมีอารมณ์ที่อ่อนไหว จินตนาการสูง กล้าได้กล้าเสีย (ขัตติยา รัตนดิลก, 2539) ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เยาวชนกระทำผิดซ้ำ

การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในประเทศไทยมีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ลักษณะความผิดก็เพิ่มความรุนแรงด้วยเช่นกัน จากสถิติของศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ปรากฏว่า ในปี พ.ศ. 2539 มีเด็กและเยาวชนที่ถูกจับส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ มีจำนวน 23,591 คน ในปี พ.ศ. 2540 จำนวน 30,668 คน และในปี พ.ศ. 2541 จำนวน 38,472 คน แต่ในปี พ.ศ. 2542 และปี พ.ศ. 2543 ปรากฏว่า มีเด็กและเยาวชนที่ถูกจับส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ลดลงเพียงเล็กน้อยคือ 37,388 คน และ 35,439 คน ตามลำดับ จำแนกเป็นคดีที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดสูงสุด 5 อันดับแรกของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ตั้งแต่ปี 2539-2543 พบว่าตลอด 5 ปี ที่ผ่านมา คดียาเสพติดมีจำนวนมากเป็นอันที่ 1 รองลงมาคือคดีลักทรัพย์ ตามมาด้วยคดีสาระเหย เป็นอันดับที่ 3 แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า คดีทำร้ายร่างกาย กับคดีมีอาวุธปืนเครื่องกระสุนกลับมีจำนวนเพิ่มขึ้น และเมื่อนำทั้ง 2 คดีนี้มารวมกันแล้วจะมีจำนวนมากเป็นอันดับที่ 3 กล่าวคือ ในปี พ.ศ. 2539 จำนวน 305 คดี (ร้อยละ 5.37) ปี พ.ศ. 2540 จำนวน 446 คดี (ร้อยละ 7.07) ปี พ.ศ. 2541 จำนวน 535 คดี (ร้อยละ 5.82) ปี พ.ศ. 2542 จำนวน 436 คดี (ร้อยละ 4.54) และปี พ.ศ. 2543 จำนวน 408 คดี (ร้อยละ 4.73) ผู้ที่ก่อคดีนี้ส่วนมากเป็นเยาวชนเพศชายที่มีอายุระหว่าง 15 — 18 ปี (ข้อมูลจากศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง)

ดังได้กล่าวมาแล้วว่าสาเหตุของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้นมีหลายสาเหตุและซับซ้อน วิธีการแก้ไขควรมีหลากหลายวิธี สถานพินิจและคุ้มครองเด็กเยาวชนเป็นรูปแบบของการบำบัดฟื้นฟู แต่ยังมีเยาวชนบางกลุ่มที่ต้องการวิธีการที่แตกต่างออกไป ดังที่มีข่าวการหลบหนีของเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรือข่าวการก่อความรุนแรงภายใน จึงควรศึกษาวิจัยวิธีการอื่น ๆ ที่อาจจะได้ผลในการลดความรุนแรงก้าวร้าว ให้กับเยาวชนเหล่านี้จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าแรงผลักดันของจิตใจในระดับจิตใต้สำนึก มีบทบาทสำคัญที่ทำให้เกิดการ

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

กระทำ และการตอบสนอง หรือแม้กระทั้งการทำลายความสัมพันธ์อันดีต่อโลกภายนอกหรือบุคคลรอบข้าง (เพียงใจ เจนนิ่งส์, 2537) และยังมีข้อโต้แย้งที่น่าสนใจให้ศึกษาเพิ่มเติมอีกเป็นจำนวนมากเกี่ยวกับอิทธิพลของข้อมูลเชิงบวกที่ถูกส่งผ่านในระดับจิตใต้สำนึก

แม้ว่าผลของการใช้ข้อมูลเชิงบวกสู่จิตใต้สำนึก จะยังเป็นงานวิจัยที่ยังไม่มีข้อยุติว่ามีประสิทธิภาพเพียงใด และผลนั้นคงอยู่เป็นระยะเวลานานเท่าใด แต่การให้ข้อมูลเชิงบวกต่อจิตใต้สำนึก โดยใช้วิธีการซ่อนข้อมูลในเสียงเพลง ก็เป็นวิธีการหนึ่งที่น่าสนใจศึกษาค้นคว้า เพราะประหยัด สามารถนำมาใช้กับคนจำนวนมากในเวลาเดียวกัน และใช้ได้กับทุกเพศทุกวัย ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำมาทดลองกับเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน โดยใช้ข้อมูลเชิงบวกที่ซ่อนไปในเสียงเพลงนี้ประกอบกับการเต้นแอโรบิค ซึ่งเป็นการออกกำลังกายที่ต้องเคลื่อนไหวไปตามจังหวะดนตรี นำไปศึกษาผลต่อความก้าวร้าวของเยาวชนที่ถูกควบคุมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จะเป็นการศึกษาโดยการนำเอาคำพูดเชิงบวกที่ช่วยลดความคับข้องใจ และเพิ่มความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง เพื่อลดความก้าวร้าว ไปผ่านกรรมวิธีการบันทึกเสียงแบบพิเศษ และซ่อนไว้ในเสียงเพลงบรรเลง ร่วมกับการเต้นแอโรบิค แต่มุ่งเน้นศึกษาเฉพาะอิทธิพลของข้อมูลเชิงบวกในระดับจิตใต้สำนึกเท่านั้น การเต้นแอโรบิคเป็นเพียงกิจกรรมเพื่อสนับสนุนการทดลองเท่านั้น ดังนั้นถ้าหากอิทธิพลของข้อมูลเชิงบวกในระดับจิตใต้สำนึก มีผลทำให้ความก้าวร้าวลดลง ก็จะเป็นแนวทางและทางเลือกใหม่ในการลดความก้าวร้าว ซึ่งจะนำไปสู่การมีพฤติกรรมที่เหมาะสมต่อไปในอนาคต

ความมุ่งหมายของการศึกษา

เพื่อศึกษาผลของการใช้ข้อมูลเชิงบวกที่ซ่อนในเสียงเพลงให้จิตใต้สำนึกรับรู้ ต่อการลดความก้าวร้าวของเยาวชนที่ถูกควบคุมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดระยอง

ความสำคัญของการศึกษา

เป็นแนวทางและเป็นทางเลือกใหม่ในการลดความก้าวร้าวของเยาวชน ซึ่งจะนำไปสู่การมีพฤติกรรมที่เหมาะสมต่อไปในอนาคตเพราะวิธีป้อนข้อมูลเชิงบวกในเสียงเพลงทำได้สะดวกเหมาะกับวัยของเยาวชนที่ชอบเสียงเพลงต่าง ๆ อยู่แล้วและการได้รับข้อมูลเชิงบวกโดยไม่รู้ตัว สามารถทำได้ทุกสถานการณ์ทุกสถานที่ และสามารถส่งผลกระทบต่อเยาวชนพร้อมกันหลาย ๆ คนกันได้เป็นอย่างดี

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ขอบเขตของการศึกษา

1. ประชากร ที่ศึกษาเป็นเยาวชนชายที่กระทำผิดและถูกควบคุมตัวในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดระยอง ปี พ.ศ. 2545 ที่มีอายุระหว่าง 14-18 ปี

2. กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนความก้าวร้าวสูง จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม ๆ ละ 30 คน โดยความก้าวร้าวจะวัดจากแบบทดสอบซึ่งผู้วิจัยจะสร้างขึ้น

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้นคือ

3.1.1 วิธีการลดความก้าวร้าว

3.1.1.1 การเต้นแอโรบิคโดยใช้เพลงที่ซ่อนข้อมูลเชิงบวก

3.1.1.2 การเต้นแอโรบิคโดยใช้เพลงที่ปราศจากข้อมูล

3.1.2 ระยะเวลาของการวัด

3.1.2.1 ระยะก่อนการทดลอง

3.1.2.2 ระยะหลังการทดลอง

3.1.2.3 ระยะติดตามผล

3.2 ตัวแปรตามคือ ความก้าวร้าว

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เสียงเพลงบรรเลงที่ซ่อนข้อมูลเชิงบวก หมายถึง คำพูดเชิงบวกที่ช่วยลดความคับข้องใจ และเพิ่มความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง เพื่อลดความก้าวร้าว คำพูดเชิงบวกนี้จะถูกซ่อนไว้ในเสียงเพลงบรรเลง ที่ผ่านกรรมวิธีการบันทึกเสียงแบบพิเศษ โดยบันทึกเสียง 2 ระดับ เสียงแรกเป็นเสียงเพลงบรรเลง ที่มีความดังประมาณ 60 เดซิเบล ซึ่งเป็นระดับเสียงที่คนเราได้ยินตามปกติ สำหรับเสียงที่ 2 จะเป็นเสียงพูดเบา ๆ มีลักษณะเป็นเสียงทุ้ม และเสียงระดับเดียว (mono-tone) ที่มีความดังประมาณ 40 เดซิเบล เมื่อโสตประสาทได้ยินเสียง 2 เสียงที่มีระดับความดังต่างกัน 15 เดซิเบล มาจากแหล่งกำเนิดเดียวกันพร้อม ๆ กัน เสียงที่เบากว่าจะเล็ดลอดเข้าไปสู่สมองในระดับจิตใต้สำนึก (unconscious mind)

2. เพลงบรรเลงที่ปราศจากข้อมูล หมายถึง เสียงเพลงบรรเลง ซึ่งเป็นเพลงเดียวกันกับเพลงบรรเลงที่ซ่อนข้อมูลเชิงบวก แต่ไม่มีข้อมูลเชิงบวกซ่อนไว้

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

3. การเต้นแอโรบิค หมายถึงการออกกำลังกาย โดยการนำเอาท่ากายบริหารต่าง ๆ มาผสมผสานกับทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้น และจังหวะการเต้นรำ ที่ช่วยส่งเสริมระบบการทำงานของหัวใจให้ดียิ่งขึ้น ในทางที่สนุกสนานรื่นเริง สร้างสรรค์ความแข็งแรงและความอดทนของหัวใจ ปอด และระบบการไหลเวียนของโลหิต

4. ความก้าวร้าว หมายถึง การโต้ตอบทางอารมณ์ ที่ได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าที่ไม่พึงประสงค์ ที่กระตุ้นปฏิกริยาทางร่างกาย ความคิด และความจำเกี่ยวกับเหตุการณ์ หรือประสบการณ์ความก้าวร้าวที่เคยประสบ ปฏิกริยาภายในนี้จะก่อให้เกิดการโต้ตอบ ซึ่งเป็นความพร้อมที่จะทำให้บุคคลแสดงความก้าวร้าวออกมา โดยเป็นการกระทำที่รุนแรงกว่าปกติที่เจตนา มีผลทำให้ผู้อื่นเจ็บปวดทางกาย / ทางใจ เป็นการแสดงออกทั้งทางตรงและทางอ้อม เป็นเจตนาที่ต้องการทำร้ายหรือทำลาย ผู้อื่นหรือตนเองให้ได้รับความเสียหาย หรือความเจ็บปวดทางกายหรือทางจิตใจ โดยกระทำด้วยวาจาหรือด้วยการกระทำ เช่น การทะเลาะ การทำร้ายร่างกาย การทำลายทรัพย์สิน การนินทาว่าร้าย การใช้วาจาเสียดสี ดูถูกเหยียดหยาม เป็นต้น ซึ่งความก้าวร้าวนี้จะวัดจากแบบทดสอบซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น

5. เยาวชน หมายถึง บุคคลที่มีอายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์

6. สถานพินิจและคุ้มครองเด็ก หมายถึง สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดระยอง

สมมุติฐานการวิจัย

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการและระยะเวลาในการทดลอง

2. เยาวชนที่ได้รับฟังข้อมูลเชิงบวกที่ซ่อนในเสียงเพลงบรรเลง มีความก้าวร้าวในระยะหลังการทดลองต่ำกว่า กลุ่มเยาวชนที่ได้รับฟังเพลงที่ปราศจากข้อมูล

3. เยาวชนที่ได้รับฟังข้อมูลเชิงบวกที่ซ่อนในเสียงเพลง มีความก้าวร้าวในระยะติดตามผล ต่ำกว่ากลุ่มเยาวชนที่ได้รับฟังเพลงที่ปราศจากข้อมูล

4. เยาวชนที่ได้รับฟังข้อมูลเชิงบวกที่ซ่อนในเสียงเพลง มีคะแนนเฉลี่ยความก้าวร้าวในระยะหลังการทดลองต่ำกว่า ระยะก่อนการทดลอง

5. เยาวชนที่ได้รับฟังข้อมูลเชิงบวกที่ซ่อนในเสียงเพลง มีคะแนนเฉลี่ยความก้าวร้าวระยะติดตามผลต่ำกว่า ระยะก่อนการทดลอง

6. เยาวชนที่ได้รับฟังข้อมูลเชิงบวกที่ซ่อนในเสียงเพลง มีคะแนนเฉลี่ยความก้าวร้าวในระยะหลังการทดลองแตกต่าง จากระยะติดตามผล

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University